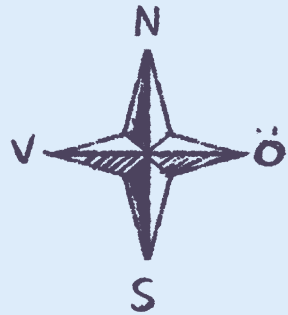

FJÄLLRIKET

GAMLA BERGET

VÄKTAR-
STENARNA

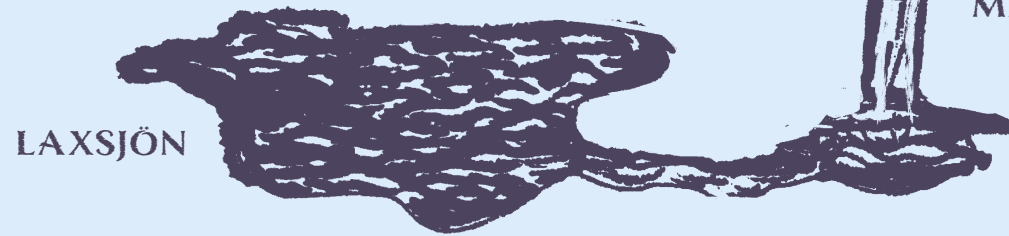

RIPDALEN

TRETOPPS-
BERGEN

MÅNFALLET

LAXSJÖN

SÖDRA BERGET

SKOGSRIKET

SAGAN OM
FREJO
DEN URÅLD RIGA
KÄLLAN

SAGAN OM FREJO
DEN URÅLD RIGA KÄLLAN
Text © Fredrik & Carl Blomqvist 2026
Bild © Johan Leion 2026
Sättning Felicia Kvarfordt

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2026
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@bonniercarlsen.se
www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7981-302-4
Tryck Livonia Print, Lettland 2026
Tryckning 1

FREDRIK & CARL BLOMQVIST
JOHAN LEION

BONNIER
CARLSEN

FREJO

RUUT

PIKKO

HELVI

JÅKK

FARRI

XARGO

FALE

VIDDJA

KASK

KAPITEL 1:

OKÄND SIDA

De var på flykt – igen. Frejo sprang bakom Jåkk och Ruut, med lämmeln Pikko på huvudet, och den här gången flydde han från sitt eget hem.

Faster Farri och rödrävarnas ledare Xargo hade stått på hemkullen och ljugit för alla fjällrävar som kommit till mötet. De hade sagt att fjällrävarnas ledare Fale och hans barn försökt döda Farri, för att kunna ta all mat för sig själva. Sanningen var precis tvärtom. Det var Farri som mördade Fale, och Xargo som hjälpte till. Xargo, och järven Kask. Inte för att de ville dela lika på all mat som de tvåbenta vandrarna lämnar efter sig. Nej, det var *de* som ville ha all mat för sig själva.

Men det enda Frejo kunde tänka på var rödräven Krix. Han ville inte, han försökte tänka på något annat, men det gick inte. Han såg till och med Krix ansikte framför sig när han sprang. Det såg snällt ut, tyckte Frejo, men det hade inget liv i sig och det var Frejos fel. Frejo hade bitit honom i halsen, för att rädda Ruut.

Vad har jag gjort? tänkte Frejo. *Vad har jag gjort?*

Räddat Ruut, tänkte han sen. Jag var tvungen att göra det, jag hade inget val.

Och det var sant. Men Frejo var inte helt oskyldig längre.

Jåkk stannade. Han verkade fundera på vart de skulle springa.

– Norrut, sa han och tittade upp mot solen. Hitåt, vi får springa över berget, kom!

Så satte han av igen i full galopp. Uppåt mot Gamla bergets topp. Snön stänkte bakom honom. Jåkk var stor för att vara fjällräv. Stark men ändå snabb.

Frejo hade alltid varit minst. Svagast. Fegast. Men Fale, deras far, hade ändå varit snäll mot honom, trots att Frejo inte var så modig som han borde vara. Han var ändå en Aurora Borealis. Han tillhörde trots allt norrskenssläktet.

Jåkk fortsatte upp mot toppen, förbi Lilla lomsjön, där Frejo nästan drunknade en gång under sin första sommar. Fale hade räddat honom. Sen dess hade Frejo inte vågat simma.

Fast jag är modigare nu, tänkte Frejo. Modigare än nånsin. Hoppas far har sett det från riket ovan bergen.

Och mor. Hoppas hon har sett det, hon med.

Frejo hade bestämt sig för att bli modig, och det tänkte han fortsätta vara så länge det behövdes. Han hade ju lovat Viddja att rädda fjällriket. Försöka i alla fall. Han skulle hålla det löftet och hon skulle berömma honom för det, nästa gång de träffades.

I riket ovan bergen.

De var nära nu, så nära man kunde komma, för de hade tagit sig högst upp på Gamla berget.

Jåkk stannade och spanade norrut. Han andades så att det ångade i den kalla luften.

– De är så klart efter oss, flåsade han, men vi måste passa på att speja lite. Ser ni något?

– Jag ser massor, sa Pikko, massor av snö och berg och träd och ...

Frejo avbröt honom.

– *Gå genom vajans land och genom porten i norr,*
sa han. Det var från Helvis sista gåta. Frejo kom
ihåg den tydligt, för han hade upprepat den tyst
för sig själv, många gånger.

*Gå genom vajans land och genom porten i norr. Sök
den uråldriga källan på portens topp och drick, innan
fjällsippan blommar. Den som dricker får styrka och
visdom. Dock blott den rättmätige kan dricka, utan
att tyna bort.*

– Ja, just det, sa Pikko. Då går vi dit då. Varför
står ni bara där? Kom igen. Rör på er. Höger-
vänster tass, hallå? Trampa, trampa.

– Vi ..., började Ruut, vet nog inte var det
ligger.

– Inte? Men då får vi väl och ta och fråga den
där ... v-v-vajanen, eller var det nu var för något.

– Vajan, sa Frejo. Jo, vi vet bara inte vem det är.

– Nähä? Inte det heller?

– Tyst! sa Jåkk. Jag försöker tänka. Vajan
måste vara en ren, hur som helst.

– Mm, sa Ruut, en ren som inte har fällt
hornen. Det är bara vajorna som har kvar dem

på vintern. Herrarna tappar ju sina horn när
det börjar bli lite kallt ...

– Wow, wow, wow, sa Pikko, vad du kan
mycket, nu blir jag imposant! Eh, jag menar
imponerad. Då är det bara hälften av renarna
vi behöver fråga. ”Hej, har du horn, ja eller nej?
Om ja, var ligger porten?”

Jåkk morrade.

– Vadå? sa Pikko. Sa jag något dumt?

– *Vajans land*, sa Frejo. Helvi menar nog inte
alla vajor. Hon menar *en* vaja. *Vajan*.

– Hörde ni? sa Ruut. Eller inbillar jag mig?
Frejo lyssnade.

Ruut inbillade sig inte alls. Nu hörde Frejo
också röster. Det lät som om de kom från Lilla
lomsjön, längre ner på Gamla berget.

De stod stilla, helt tysta.

– Spår överallt, klagade någon.

Det lät som en rödräv.

– Ja, det är klart, svarade någon annan.
Det kom ju fjällrävar klampande från alla håll
till mötet.